

Mit kidnappede ...

Fortsat fra forsiden

blev begået i Justitsministeriets Civilrettsdirektorat. De sendte sagen videre uden at gå ind i en første prøvelse», siger Gudrun Laub, der mener, at også fogeden i Aalborg rykkede ud på et ufuldstændigt og forkert grundlag.

»Fogeden er en uafhængig domstol, der ikke bør korrespondere med Justitsministeriet om, hvordan de skal forholde sig».

Politikeren har talt med den dommerfuldmægtig, som afgjorde sagen ved fogedretten i Aalborg, men hun ønsker ikke at kommentere sagen. Det gør Dorrit Sylvest Nielsen heller ikke; hun var direktør for Civilrettsdirektoratet og er i dag direktør i Familiestyrelsen. I modsætning til Kirsten Chesnut mødte hendes mand op til retsmødet, men måtte forlade Danmark uden sin søn. Herefter gik Kirsten Chesnut under jorden. »Men rigtig under jorden var jeg ikke. For politiet i Aalborg har hele tiden vidst, hvor jeg var».

Fogedretten i Aalborg slog fast, at hun skulle udlevere sin søn, og senere blev der afsagt dom over hende i USA. Hvis hun henvendte sig til de danske myndigheder, ville Christian blive sendt tilbage til USA. Tog hun selv til USA, ville hun blive sat i fængsel i seks måneder for at have kidnappet sin egen søn. Fogedrettens dom i Aalborg blev anket til Vestre Landsret, der gav fogedretten medhold.

Bortførelsen

Ni måneder senere vågnede Christian hos sin mormor og morfar i Aalborg. Det var lørdag 20. februar 1999, dagen efter hans 9-års fødselsdag.

»Den morgen skal jeg ned og kopiere nogle dokumenter, og mens jeg er derne, sidder Christian og lejer med Lego med sin fætter. Så spørger min mor: »Hvad vil I have til morgenmad?«. Så siger de havregrød, og min mor sendte dem over gaden til købmanden for at hente havregryn. Men på vej tilbage bliver Christian grebet bagfra og smidt ind i en bil og kørt til Prag af to privatdetektiver, hans far har hyret».

Samme dag gik Kirsten Chesnut til politiet, og hun talte med daværende justitsminister Frank Jensen (S), men først tre dage senere blev hun ringet op fra USA af sin mand, som sagde, at hun kunne tale med sin søn på tre betingelser.

»No mummy-crap, no Danish, and you have five minutes«. Jeg fik lov at snakke med Christian, og det eneste, jeg fik spurgt ham om, var, om han var okay, og så forsøgte jeg at trøste ham. I lang tid efter fik vi kun lov til at snakke, når min eksmand gav lov til det».

Fra han var ni, til han var tolv, boede Christian meget af tiden hos sin farmor, og når han var der, fik Kirsten lov til at tale med ham.

Jeg tænkte på hende hver dag, og når jeg var sammen med en ven og hans mor, tænkte jeg meget over det Christian

Hendes svigermor kunne godt lide hende og kunne ikke stå imod, når Kirsten ringede.

»Men hun var altid med på røret, og det var hende, der bestemte, hvad vi måtte snakke om, og hvor længe vi måtte snakke. Men da Christian blev 12 år, ville han ikke længere over til farmor, og så var han stort set alene, for hans far arbejdede om natten».

Senere lærte Christian at bruge e-mail, så på den måde havde de kontakt, og Kirsten Chesnut frygtede aldrig, at hendes eksmand ville behandle Christian dårligt.

»Hans far holder af ham. Han er sød over for ham. Det eneste, han ikke tillader, er, at Christian kommer herover».

Men da Christian forsvandt, forsvandt der også noget af Kirsten Chesnut. Hun var ikke længere sig selv. Hun blev sin sag, og i kampen for at få ret har hun brugt alle midler. Hun stod aften efter aften foran den daværende socialdemokratiske justitsminister Frank Jensens hus i Aalborg og sang de aftensange, hun ikke kunne få lov til at synge for sin søn. For når Frank Jensen kunne stå og synge protestange ude foran en villa i Aalborg, hvor der boede nogle nynazister, havde hun også ret til at stå og synge foran hans villa. Til sidst følte hans kone sig så generet, at Kirsten Chesnut i juli i år 2000 fik lov til at møde Frank Jensen i Justitsministeriet.

Mødet kom der intet ud af, men det fremgår af en artikel i Ekstra Bladet, at ministeriets departementschef tilbød at tage kontakt til den amerikanske ambassadør for at finde en løsning, så hun kunne komme til USA uden at blive retsforfulgt. Ifølge Ekstra Bladet stillede Frank Jensen og hans embedsmænd dog den betingelse, at hun skulle holde op med at synge og holde op med at køre sin sag gennem pressen, og de betingelser ville hun ikke gå ind på.

Siden har hun opsøgt den senere kon-

servative justitsminister Lene Espersen, søgt aktindsigt, været hos utallige folketingsmedlemmer, og da intet virkede, tog hun i maj 2002 det enkelte menneskes ultimative trusselsmiddel i brug, satte sig ned på Christiansborg og oplevede det, som andre desperate mennesker før hende har oplevet, når de truer med at gå så langt som at tage deres eget liv. Hun blev opdaget. Der blev skrevet om hende i aviserne, hun kom i fjernsynet, hver dag passerede folketingsmedlemmer hende, og hun fik forklaret sin sag.

»Jeg vil forelægge sagen på Dansk Folkepartis gruppe møde i dag og støtte, at den undersøges på ny. Som jeg ser det, er der sket en fejl, og det kan ikke være myndighedernes opgave at dække over fejl, men at se på, hvad der er ret, og hvad der gavner den enkelte borger«, sagde Søren Krarup fra Dansk Folkeparti til Ekstra Bladet i september 2002, og dagen efter sagde socialdemokraten Anne Marie Melgaard til samme blad:

»Justitsministeren må genoptage Kirsten Chesnuts sag nu. Vi kan som politikere ikke blive ved med at holde til, at en kvinde i snart fem måneder har sultestrejket foran vores dør».

Hold kæft- penge

27. september og efter 165 dages sultestrejke skete det så. Kirsten Chesnut mødtes med justitsminister Lene Espersen, som via Varelotteriet gav 100.000, så Kirsten Chesnut sammen med sin advokat Jytte Thorbek kunne indhente de originale dokumenter fra domstolen i USA. De skulle belyse, om hun kidnappede sin søn, eller om hun bare tog på en helt lovlig ferie. Alligevel var ingen glade.

Kirsten Chesnut følte, at de 100.000 var en slags hold kæft-penge, som intet hjalp, fordi beløbet var for lille. Samtidig udsendte Justitsministeriet en redegørelse, hvor de punkt for punkt afviste, at fogeden eller Civilrettsdirektoratet havde begået fejl, og Kirsten Chesnut sad tilbage med en fornemmelse af, at Lene Espersen, der engang havde støttet hende, var blevet trynet af sine embedsmænd.

Heller ikke Lene Espersen var glad. Politikeren erfarer, at hun var oprigtig ked af det og dybt berørt af sagen, og på spørgsmålet om, hvorfor hun stadig er vred på Lene Espersen, der tilsyneladende har gjort mere, end hun havde behovet, siger Kirsten Chesnut.

»Hun var dybt berørt i slutningen af mødet, og dybt inde i mig selv så ved jeg, at hun virkelig, virkelig gerne vil hjælpe mig. Men jeg tror ikke, systemet tillader det, og jeg forstår ikke, at hun ikke siger: »Lad os få undersøgt, om der er begået en fejl, og hvis der er det, så lad os få den rettet og komme videre».

Lene Espersen er i dag økonomiminister og har ikke ønsket at kommentere sagen. Med de 100.000 kroner, og senere andre 100.000, som Justitsministeriet bevil-

Chesnut-sagen

1986: Kirsten og hendes mand gifter sig i Danmark.

1990: Sønnen Christian Peter bliver født i USA.

1997: Kirsten forlanger skilsmisse. Parret enes om fælles forældremyndighed.

1998: Kirsten og Christian rejser til Danmark. Hendes mand indleder en sag om kidnapning. Den 7. juli dømmes Kirsten ved fogedretten i Aalborg for børnebortførelse, og det besluttet at udlevere Christian. Dommen stadfæstes otte dage senere af Vestre Landsret. Kirsten og Christian går under jorden.

1999: 20. februar bortføres Christian og føres via Prag til USA.

2002: 1. maj indleder Kirsten Chesnut en 165 dage lang sultestrejke på Slotspladsen foran Christiansborg. Den 27. september meddeler justitsminister Lene Espersen (K), at ministeriet vil yde hende et beløb på 100.000 kroner til advokatbistand i USA. Det forhøjes siden med 100.000 kroner.

2005: Tre amerikanske advokater vurderer, at sagen mod Kirsten Chesnut var bygget på ugyldige dokumenter, og at fogedretten i Aalborg forsømte at kontrollere dem. Chesnut søger om genoptagelse af sagen.

2006: Den 18. december afviser retten i Aalborg genoptagelse. Sagen ankes til landsretten.

2007: Landsretten har ikke taget endeligt stilling til anken, men meddelte i marts, at Kirsten Chesnut ikke må have beskikket advokat i forbindelse med ankesagen.

Kilde: Politiken research/Eyens Stiftstidende

gede, fik Kirsten Chesnut tre amerikanske advokater i Louisiana til at undersøge sagen. Ifølge Kirsten Chesnut godkendte ministeriet, at pengene blev brugt, som de blev, og derfor var hun glad, da konklusionerne fra advokaterne i Amerika talte mere eller mindre til Kirsten Chesnuts fordel.

»Ovenstående analyse viser, at Kirsten Chesnut hverken overtrådte nogen gyldig dom eller gyldig kendelse og ej heller overtrådte Louisianas lovgivning, da hun rejste på ferie i Danmark fra staten Louisiana med sin søn i juni 1998«, konkluderede advokat Timothy Marcel, og med den konklusion i hånden var Kirsten Chesnut overbevist om, at hun ville få medhold i retten. Også Line Barfoed (EL) Anne Baastrup (SF), Peter Skaarup (DF) og Anne Marie Melgaard (S) var overbeviste om, at deres kamp for at hjælpe var på vej til at lykkes.

Men to år senere afviste fogedretten i Århus rapporterne. Begrundelsen var, at de var indhentet, uden at Kirsten Chesnuts mand havde »haft lejlighed til at varetage sine interesser«, og derfor måtte de karakteriseres »som ensidigt indhentede«. Der var nu gået syv år, siden hun havde set Christian, og hun begyndte at indse, at der kun var en måde, hun kunne komme til at se sin søn på igen. Det var ved at vente, til han blev 18 år og selv tog til Danmark.

Det er 12. juni 2008. Ni år og fire måneder, siden hun så sin søn sidst. Flyveren fra USA er landet klokken syv om morgenen, men en lang række fly er landet samme tid, og der er kø ved bagageudleveringen. I en time og et kvarter står Kirsten Chesnut helt forrest i modtagelseskøen, mens en ven holder alle andre væk, så hun er den første Christian ser, når han kommer.

Klokken kvarter over otte kommer en langhåret ung mand med midter-skilning løbende ud gennem dørene. Han løber hen mod hende, og på billederne fra dagen kan man se, hvordan den næsten to meter høje unge mand krummer sig ned over sin mor og kryster hende i et favntag, som han har ventet ni år på at give hende. Hun siger ikke noget. Han siger et enkelt ord: »Finally.«

Når Kirsten Chesnut taler om sin sag, mangler hun ikke ord. Hun kan hver en dato, hvert et bilag, og hver en politiker som hun mener har lovet noget de ikke har holdt. Men når hun skal tale om den dag, forsvinder ordene. Det bliver til »det var en stor dag«, og »det var fantastisk«. Men måske var det allerbedste, at det hurtigt blev hverdag.

»Selv om vi havde været fysisk adskilt, så faldt vi lige ind i rollen. Fra det øjeblik, han trådte ind ad den dør, så opførte han sig jo, som om han bare kunne tillade sig alt«. Hvilket han også kunne.

Ingen telefonsamtale med en fremmed journalist på tværs af Atlanten kan på en fyldestgørende måde redegøre for, hvad det vil sige at være væk fra sin mor i ni år, og da Politiken forleden talte med Christian, havde han heller ikke mange ord. Men han svarede med en rolig og velovervejet stemme på det, han blev spurgt om. Det eneste han ikke ønskede, var at tale om sin far, som han stadig bor hos. Om dagen, hvor han blev genforenet med sin mor, sagde han.

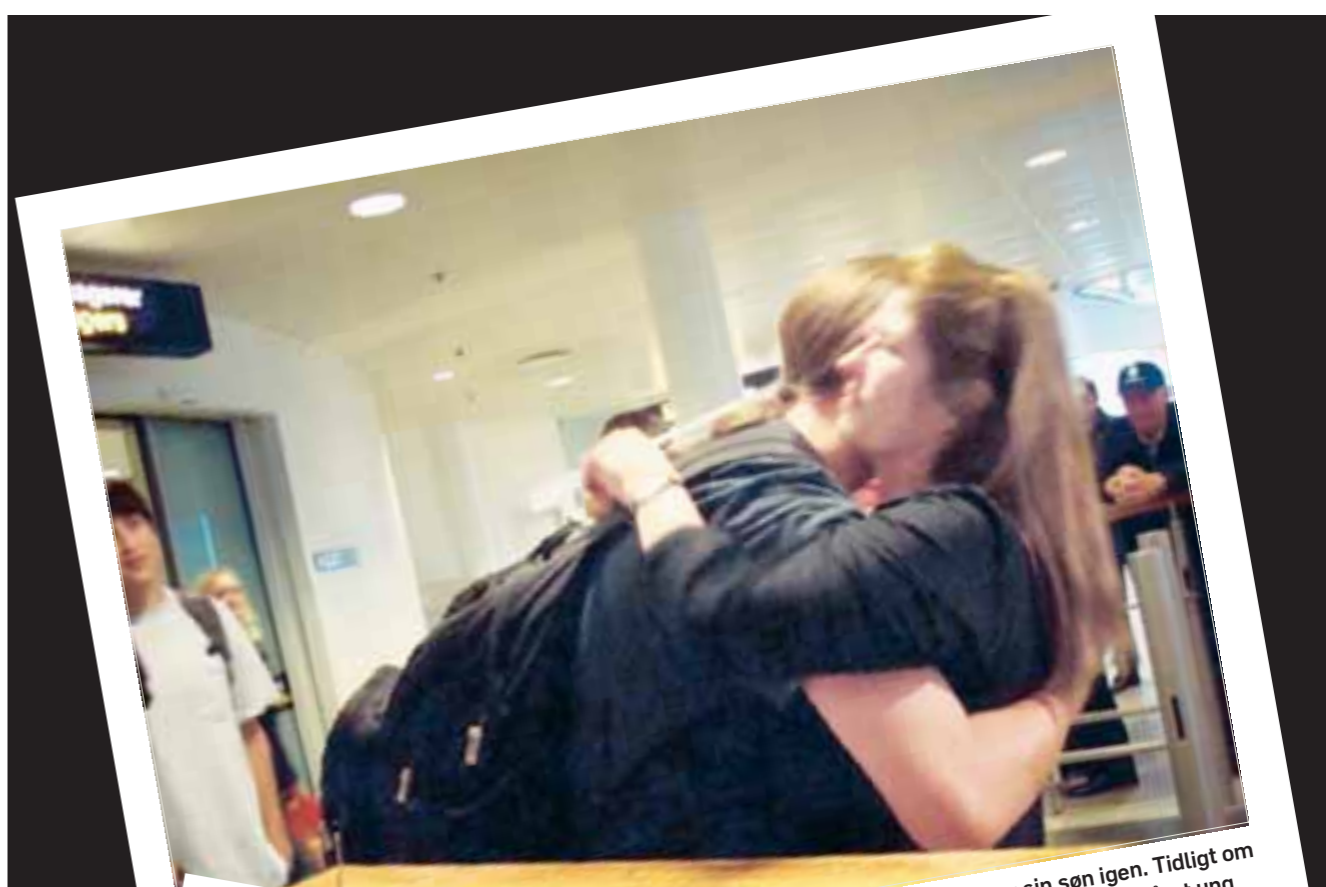
»Jeg følte, at jeg nu havde, hvad jeg havde savnet... Det føltes, som om alting forsvandt. Alt det onde... I det øjeblik jeg så hende da jeg kom ud af udgangen, så var der intet andet. Jeg så hende og jeg ville hen til hende... Det var en stor lykkelig følelse».

Mødet har forandret noget i ham. »Jeg føler mig mere sikker nu. Mere sikker på mig selv. Fordi jeg kunne fortælle hende ting, som jeg aldrig har kunnet fortælle nogen anden. Jeg kunne være mig selv. Jeg behøvede ikke at skjule noget for hende. De ting, der har været gemt væk i mit sind. Om hvordan det var at leve uden hende».

I de første år tænkte han på at flygte. På at stjæle sin fars lastbil, stjæle nogle penge og købe en flybillet. Men han havde ingen at deletankerne med, og efterhånden som han forstod, at mor kun fandtes i telefonen, holdt han op med at tænke dem. Af og til frygtede han også hendes opkald.

»Nogle gange føltes det virkelig godt at tale med hende, men andre gange havde jeg mest lyst til at komme væk fra telefonen, fordi jeg ikke følte, at vi havde en forbindelse... Der var adskillige gange, hvor jeg var vred over, at jeg ikke kunne se hende og andre gange, hvor jeg ikke ville tale med hende, fordi jeg var vred over, at jeg ikke kunne komme til Danmark».

På spørgsmålet om han forsøgte at leve et normalt liv i alle de år han var uden sin mor, svarer han.

ENDELIG. Kirsten Chesnut ser sin søn igen. Tidligt om morgenen 12. juni 2008 kommer en langhåret ungdom løbende ud gennem dørene i lufthavnen og omfavner sin mor. Privatfoto

SAMMEN. Vi har set steder sammen, vi kan bo sammen i et hus, vi kan arbejde, vi kan se film sammen, vi kan spise sammen. Alle de ting jeg har savnet, siger Christian. Privatfoto

STUDERER. I dag går Christian på universitetet og læser massekommunikation. Hans karakterer er så høje, at han har fået et scholarship, der betaler en stor del af hans udgifter. Privatfoto

»Jeg vil ikke sige, at jeg forsøgte at leve et normalt liv. Men jeg forsøgte at leve det bedste liv jeg kunne med det jeg havde».

Mor og søn har mødt hinanden. Alt er ikke godt, men noget er bedre. Men noget er også uafsluttet. For Kirsten Chesnut er ikke kun en kvinde, der har mødt sin søn. Hun er også en tydeligt mærket og meget sårbar kvinde, der aldrig vil få fred, før en uvildig undersøgelse har påvist, at myndighederne tog fejl og hun havde ret.

»De skal sige. Der blev begået en fejl Kirsten. Det skal du have oprejsning for og kompensation for, og det skal din søn også. Vi har betalt med 10 år af vores liv. Jeg skal ikke se frem til et liv, hvor jeg er begrænset til at se min søn her i Danmark. Jeg skal heller ikke leve et liv i fattigdom. Jeg har gjort min indsats for to samfund. Jeg har ikke gjort noget forkert. Altså er det ikke mig, der skal betale regningen. Min søn betalte den højeste pris, og jeg kæmper ikke en kamp i ti år for bare at ligge med ned og logre med halen,« siger Kirsten Chesnut.

Selv om hun har været urimelig over for nogle, har hun stadig opbakning i nogle hjørner af Christiansborg.

Hos Dansk Folkeparti har man et beslutningsforslag på vej, der skal bane vejen for en ny uvildig undersøgelse.

Anne Marie Melgaard (S) mener, at en række af de politikere og embedsmænd, der har været inde i sagen, har svigtet Kirsten Chesnut.

»Vi kan ikke give Kirsten Chesnut ti år tilbage, men vi kan undersøge sagen».

Christian

I dag går Christian på universitetet og læser massekommunikation.

Hans karakterer var så høje, at han fik et scholarship, der betaler en stor del af hans udgifter. Livet er ikke blevet ødelagt, han ved, at han er nødt til at leve videre. Men han har erkendt, at han aldrig helt kommer over det, der er sket.

»Jeg har stadig minder om, hvad der skete, og jeg tænker på dem hver dag. Men for det meste er jeg i stand til at komme videre med min dagligdag uden at beghederne fra dengang dominerer mig».

Også han håber, at der kommer en undersøgelse af sagen. Det er derfor han har sagt ja til at tale med Politiken. »Jeg har

sagt ja til at tale om det, fordi jeg tror på, at det, at man fortæller den her historie, måske kan føre til, at det aldrig sker igen».

Det værste ved, at hans mor ikke var der i alle de år har været, at hun ikke var der. Men mødet med hende har alligevel gjort hans liv lidt lysere.

»Jeg tror vores forhold er blevet stærkere end det var engang. Vi er i stand til at tale med hinanden på den måde, vi skulle have været i stand til det for lang tid siden».

»Og vi er også meget tættere nu, fordi vi faktisk har set hinanden, og fordi vi har kunnet gøre de ting som en mor og en søn skal kunne gøre med hinanden. Vi har set steder sammen, vi kan bo sammen i et hus, vi kan arbejde, vi kan se film sammen, vi kan spise sammen. Alle de ting jeg har savnet».

På spørgsmålet om det, der skete i de ni år, er noget, han tror vil forsvinde siger han:

»Jeg ved, at det aldrig vil forsvinde. Det indser jeg. Jeg forsøger at se på de gode ting, der kom ud af det. I stedet for de dårlige».

olav.hergel@pol.dk